



2011: RIPPL-RÓNAI éve

IX. Újra otthon

Rippl-Rónai francia festő barátai azon a véleményen voltak, hogy Rippl-Rónai nemzetközi híre nagyobb lenne, ha Párizsban maradna. Ezt maga is érezte, s látta ugyan hogy nincs esélye érvényesülni a hazai művészeti életben, mégis hazajött. Itthon a századforduló idején uralkodott az akadémizmus, amelynek nemzeti tudatot ébresztő, történelmi festészeti programja a millenniummal lezárult. Benczúr Gyula megfestette Vajk megkeresztelését, Székely Bertalan az Egri nőt, Munkácsy a Honfoglalást. A városi polgárság életfelfogása új művészi feladatokért kiáltott. Rippl-Rónai meghallotta e kiáltást. Párizsban már bizonyított, de hazájában küldetést vállalt. Eltökélten a művészetújító törekvéssel igyekezett érvényesülni, kezdetben sikertelenül. Fontos volt számára a családjától kapott szeretetet, fontos volt, hogy megértsék művészetét. Fő utcai kis házában készültek Kaposvár polgárainak



intim életét ábrázoló képei. A kisvárosi szobában – enteriőrben –, mint a létezés univerzumában, a művész azonosan hangsúlyozta ki az embereket, a bútorokat, a tárgyakat. Sőt olyan kispolgári világot látat, ahol a tárgyi világ uralkodik az ember felett. 1906-ban az enteriőr

képekkel kiegészített kiállítása nyílt Budapesten. Az új „Piacsek bácsis” képek váltak a zárt ajtók kulcsaivá. A beérett művészi törekvés meglepetésszerű, átütő sikert és anyagi fellendülést hozott. A fiatal festők példaképként követték. Itt következik válasz arra, hogy miért jött haza. Rippl-Rónai egymaga modernizálta a magyar képző- és iparművészetet. Elhozta az impresszionizmust, a szecessziót és a posztimpresszionizmust. Senki sem tette volna meg helyette. (Vagy, ha mégis, akkor egy másik kaposvári: Vaszary János.)

Horváth János Milán